

Sjeumig

Pepijn Lanen

Sjeumig

met illustraties van
Parra

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2456 3

© 2013 Pepijn Lanen

Omslagontwerp en illustraties binnenwerk © Parra

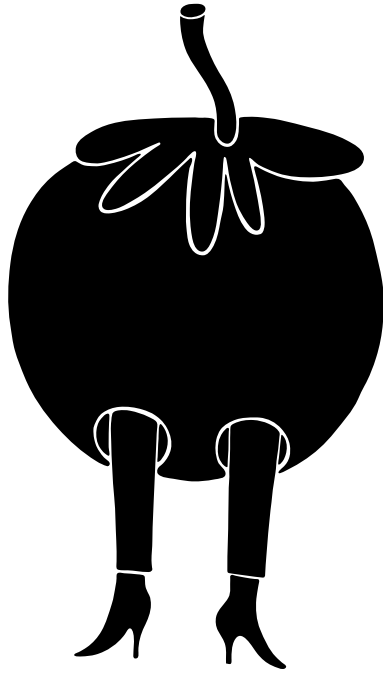
Foto auteur Nick Helderma/Magnetron Music

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Inhoud

- 1 Een leven zonder klachten 7
- 2 Bevers 15
- 3 Een rondje eikeltjesbier 21
- 4 De Afzat-Knalavonturen van Faber Wilhelm 27
- 5 Appeltje Eitje 39
- 6 De Rechtvaardige Schoffant 45
- 7 Kapitein Flierefluit en de Kindermensen 53
- 8 Arnold en Vera 61
- 9 Ibiza Iglesias en het Tien Euro Café 67
- 10 Herfst op de rotonde 79
- 11 Juxley Papoenver 89
- 12 Bierprinses Schuimpje 97
- 13 Het Godberg-complex 107
- 14 Een taxi naar de tering 119
- 15 Het Zwijndwergenstafdebacle 129
- 16 Apensaus 139
- 17 Twee panda's in een Franse totaalangst 149
- 18 Midden in de 's nachts 157

EEN LEVEN ZONDER
KLACHTEN

'Kijk. Op dit moment zijn jullie nog helemaal niemand. De buzz is er. Oké. Die geef ik jullie. Dat nummertje van jullie is niet te houden op het internet. Maar. Op het internet. Op dit moment zijn jullie niet meer dan het woord voor de "punt mp3". Snap je? Het internet heeft het refreintje al liefdevol omarmd. Memes zijn gemaakt. Mensen hebben stukjes van de lyrics als signature. Hell, die gast van dat irritante weblog verwijst steevast naar jullie track in al zijn posts. Maar niemand weet wie jullie zijn. Niemand weet jullie naam. En daarom zitten we nu hier. Daarom zijn we vanochtend met zijn allen om halfzes opgestaan. Daarom is Ron, die daar nu met dat verrotte stuk piepschuim staat te wapperen om een beetje iets van shine op jullie doffe hoofden te krijgen, die Ron, daarom is hij vanochtend om halfvijf opgestaan. Om jullie, nu nog Caspar en Franklyn, om te toveren in De Faka Boyz. Ja? Die achterlijke naam van jullie, De Faka Boyz, die moeten jullie nu, op dit moment, nog verdienen. Nog waarmaken. We staan hier met zijn allen een budget van liknevestje te verspillen. In de vuilnisbak te kieperen. Nee sorry, in de vullisbak te flikkeren. En niet omdat het voor ons een uitdaging is, want iedereen weet dat we onze strepen al lang en breed verdiend hebben, maar omdat jullie, op dit moment, of deze momentje, zoals jullie het zo guitig brengen in die track van jullie die ik op dit moment eigenlijk ook niet meer kan horen, gewoon

nog Sjaak Trekhaak en Patrick Trekpik uit de pauperprovincie zijn. Wij zijn hier nu om het magische vehikel te creëren dat jullie van een mp3-tag zal doen veranderen in het beeld dat iedereen gaat hebben wanneer jullie wegwerphit van de schermen zal druipen. Dat en niets anders is wat we hier nu gaan doen. Dat is waarom we een camera hebben gehuurd die tweeduizend euro per dag kost om te huren. Daarom zijn we hier nu op deze plek om dit shot te draaien van deze plek. En daarom, heren, Sjaak en Patrick, daarom gaan jullie nu allebei als de sodemieter dat godvergeten tomatenkostuum aantrekken.' De regisseur, die hoogstens vijf of zes jaar ouder was dan Caspar en Franklyn, kreeg het op magische wijze voor elkaar om de woorden zowel naar ze toe te spugen als hun toe te bijten. Het leek alsof de zinnen door zijn rustig op elkaar geplaatste voortanden heen schoten, op een speekselachtige manier.

De zon scheen al bijna op zijn hoogtepunt op de set van de videoclip, voor het nummer 'Ai Ai Ai'. Het was een uurtje of halftwaalf op de eerste draaidag, maar aangezien ze inderdaad om halfzes waren aangevangen had iedereen het chagrijntje al flink te pakken. Het grootste gedeelte van het draaiboek was van tevoren doorgesproken in aanwezigheid van hun nieuwbakken manager en de baas van het label, Grote Dings Records, dat hun plaatje uit zou gaan brengen. De regisseur, die samen met zijn partner het creative duo Knip- en Plakwerk vormde, had ze een halfuurtje geleden uitgelegd dat ze een shot gingen draaien naar aanleiding van de zin 'je slaat nergens op / als zinloos geweld'. Verkleed in twee tomatenkostuums zouden ze bij een bushalte bij hen in de buurt met een grote sloophamer naast een tegel met een lieveheersbeestje slaan. Franklyn was in eerste instantie trots dat zijn line eruit gepikt was om uitgebeeld te worden, maar op het moment dat de helft van het

kostuum uit een rode maillot bleek te bestaan begon hij een beetje te twijfelen. Tijdens een fotoshoot een paar weken geleden voor een hip magazine had een van de stylistes hem overgehaald tot het dragen van een skinny jeans (in eerste instantie had hij niet eens begrepen wat ze daarmee bedoelde, hoe kon een meervoudig iets aangeduid worden met 'een'? Of was het één pijp, die zo aan was dat hij met een koninklijk meervoud aangeduid moest worden?).

Toen het nieuws van het getekend worden van De Faka Boyz door Grote Dings Records bekend werd, was er een vloedgolf van enthousiasme door de buurt gebeukt. Een tsunami aan random liefde van meisjes en roffe gasten had Caspar en Franklyn overspoeld. Maar na het zien van de promotionele foto's had men Franklyn anders aangekeken in de buurt. Mensen hadden geen tipjes meer voor hem, en als hij langs de jonge kids in de buurt liep die hun internethitje op hun telefoontje pompten, zetten ze prompt een andere pokoe. Het duurde een tijdje voordat iemand hem in de shoppa zei dat die broek meer dan een beetje gomang was. Dat die bril en dat petje met de klep omhoog best konden, maar dat er ergens een grens getrokken moest worden. Hij had, tijdens een optreden op het pleintje in het kader van een of ander subsidiewegsluisfestival, de desbetreffende broek meegenomen (hij had hem zelf moeten kopen voor 170 euro, want hij had niets mee mogen nemen van de shoot) en demonstratief in de brand gestoken, waarna applaus volgde. Eerst langzaam alleen van Caspar en de dj, maar uiteindelijk ook overtuigend vanuit het publiek, dat toch de hele buurt behelsde. Als hij nu met een maillot aan bewegend op televisie zou komen kon hij het wel vergeten.

Caspar zat, op zijn lip bijtend, naar zijn voeten te kijken tijdens de monoloog van de regisseur. De maillot vond hij niet eens echt zo'n groot probleem. Zijn enkels kwamen er mooi in uit. Boven-

dien had Franklyn al een fok-op gemaakt in de buurt maar was hij in principe nog cool. Hij had er nog eentje te goed zozegd. Hij was ook degene die verzonnen had dat ze De Faka Boyz waren, 'FaRanklyn en KaSpar, toch?' Caspar had cred zat. Franklyn kon niet eens binnenstebuiten draaien. Hij liep altijd met een opgerold tipje tussen zijn lippen te kruimelen door de buurt, maar als niemand oplette knipte hij een stukje vloei af en draaide hem gewoon buitenstebuiten. Bovendien had Caspar eigenlijk het refrein van de track bedacht, toch het belangrijkste deel. Hij spuugde op de grond en in zijn hoofd ook een beetje op Franklyn. 'Gaat die gast hier een beetje onze shine op lopen fokken.' De rode maillot kriebelde een beetje, maar niet per se op een vervelende manier. De enige reden waarom Caspar Franklyn bijgevallen was, toen hij ging klagen bij de regisseur dat hij op deze manier niet kon komen, was omdat de kleur rood vloekte met de kleur van de swooshes op zijn Air Max. Die waren ook rood, maar een andere tint. Als je ergens niet mee kon komen dan was het dat wel. In Caspars ogen eigenlijk nog wel erger dan de/het/een skinny jeans. Hij vroeg zich af of hij de regisseur om een sigaret zou kunnen vragen. Niet omdat hij een behoefte voelde om te roken, maar zodat de regisseur zou zien dat hij ook rookte. Dat ze op een bepaalde manier weer een beetje op niveau zouden komen. Hij besloot er uiteindelijk tegen. Toen de regisseur klaar was, keek Franklyn weer op, beet nogmaals op zijn lip en fluisterde 'Ik ga fokking sleh-hecht' tegen zichzelf.

Toen de eigenaar van Grote Dings Records op zijn TomTom klopte bij wijze van milde aansporing, sprong het scherm terug naar de tagliatelle van snelwegen en bijwegen die het eerder weergegeven had en begon als een bezetene 'Her-berekenen! Her-berekenen!

Her-berekenen!’ uit te kermen. Al rijdend met een sigaret in de mondhoek en één hand op het stuur zocht hij meer dan zichtbaar en meer dan geïrriteerd naar zijn telefoon, in de maalstroom van demo’s, mixtapes, contracten, posters en gratis T-shirts die op de voorbank lagen. Toen hij zijn kanker-iPhone eindelijk te pakken had spooog hij de sigaret met een welgemikte beweging van de lip uit het gat tussen raam en rest van auto en plaatste het te hoog geprijsde stuk vrouwenspeelgoed tussen zijn schouder en goed ontwikkelde A&R-oor. ‘Ik kan dat godvergeten kankerdorp van jullie nerrergens vinden,’ schreeuwsprak hij zodra hij gehoor kreeg aan de andere kant van de lijn. Zoekend naar zijn pakje sigaretten en een aansteker in de eerdere genoemde maalstroom keek hij op en zag nog net een bushalte.

De regisseur was zo ongeveer klaar met Caspar en Franklyn, of Sjaak Trekhaak en Patrick Trekpik (‘is een anagrammetje,’ zei hij vaak lachend tegen zijn creative partner). Wat hem betreft konden ze de spreekwoordelijke kanker krijgen. En de echte erbij ook. Zijn, en hun, strepen had hij al lang en breed verdiend. Zoveel mocht duidelijk zijn. Beste korte film AIFF, vijf beste videoclip bij die fucking awards. Beste dit, beste dat. Het maakte hem misselijk om zelfs maar na te denken over alle strepen die hij behaald had, samen met zijn creative partner. En dan zouden deze twee internotrappers een beetje iets gaan betamen te bepalen? Hij had een betere naam voor ze: Appeltje X! Ha! ‘Goed, jongens, genoeg gekeuvel. We gaan hem gewoon lekker een keertje draaien. Lekker close in eerste instantie. We pakken dat weggetje mee op de achtergrond. Dat stukkie zon. Hebben we grip? Ja, lekker bezig. Piep voor die zon op hun kop? Lekker bezig, jongens! Geluid!’

Caspar en Franklyn gingen schaapachtig op hun plek staan, zo-

als ze hun plek gewezen waren. Ze gingen samen naast de lieveheersbeestjestegel staan en wachtten hun cue af.

De labeleigenaar hoorde een onbekwaam persoon in zijn oor iets bazelen over 'vlak bij een bushokje'. Geïrriteerd trok hij aan zijn stuur, en schold nog maar een keer op zijn TomTom, deze keer iets rustiger: 'Stom ding!'

14 De regisseur realiseerde zich dat ze de sloophamer nog niet vast hadden. 'Blijf maar draaien!' sprak hij regisseurachtig tegen de cameraman, die niet eens doorhad dat er iets miste. De regisseur pakte de hamer op en gooide hem met een lullig boogje richting Caspars middenrif.

Caspar zag het niet aankomen, ving de hamer nog net op tijd maar deed door het plotselinge gewicht een paar stappen achteruit, net van de stoep af.

De labeleigenaar keek nog net op tijd op om een verschrikte toemaat met een sloophamer onder zijn wielen te zien stappen.

Onder de voorkant van de auto staken twee beentjes gehuld in een rode maillot richting stoep. Aan het uiteinde van de beentjes zaten twee verse Air Max, in een andere kleur rood. De plas donkerrood vocht die uit de rest van het tomaatje was gekomen bond de boel mooi samen.

Ai, Ai, Ai, dacht de regisseur.

BEVERS

Het hele bos en de rivier gonsden nog na van de bedrijvigheid. De aanwezige bevers stonden tevreden toe te kijken. De lokale bebos-sing was door de bevers dankbaar geveld en gebruikt bij het sa-menstellen van de nieuwe beverdam. De kleine bedrijvige beesten hadden maandenlang op de juiste stokjes lopen knagen om die vervolgens weer op precies de goede plek in hun grootse ‘fuck you!’ aan Moeder Natuur te plaatsen. De haat van de bevers tegen de natuurlijke gang van zaken was een onverklaarbaar fenomeen dat zelfs door de meest intelligente en welbespraakte diersoorten in het Forêt-du-Faffiage de geraffineerde dierenhersenen deed kraken. Zelfs de op de opening afgekomen herten waren niet in het geheel zeker over de herkomst van de afkeer. Kauwend op exquise groen gras uit een zeer goed jaar van een zuidhellinkje bespraken Jean-Baptiste Le Flage en Marie-Henriette de Putage het gehele voorval. Na wat gekibbel over koetjes en kalfjes leek er eindelijk een doorbraak geforceerd te worden in het denkproces, en juist toen verscheen een bever genaamd Bertje ten tonele, die aan de grond snuffelend tegen het fors maar eloquent geschapen achter-werk van Marie-Henriette de Putage aan botste. Marie-Henriette lazerde hierop pardoos voorover de vallei in; ze kon tegenstribbe-len wat ze wilde, haar lot was onomkeerbaar. Terwijl Bertje de Be-ver ietwat verrast over de rand tuurde naar de immer verder laze-

rende Marie-H, stormde een briesende Jean-Baptiste op hem af. Het hert met het grootst geschapen gewei wou juist van leer trekken tegen de bever, toen deze zich omdraaide op agressieve wijze en vroeg: 'Heb jij mijn pak gevonden toevallig?'

'... je pak?'

18 'Ja, mijn pak, ja. Voor het feest vanavond. Ik heb godverdegodver aan één stuk door aan de kankerdam lopen beveren, maandenlang. Goed, misschien wekenlang. Maar toch. Lang. Is-ie eindelijk klaar, is er eindelijk een feestje, heb ik eindelijk alles geregeld, raak ik godverdomme mijn pak kwijt voordat het feest ook maar goed en wel begonnen is. Hoe vind je die!'

'Luister, beste man...'

'Bertje. Bertje de Bever. Of Bever Bertje. Of Bertrand le Bever. Wat jij wil, als ik dat godvergeten pak maar terugkrijg voordat dat teringfeest begint. Help even zoeken, Sjaak.'

Jean-Baptiste loerde even in de richting van de vallei en de laatste rustplaats van zijn diersoortgenoot, die zoals het leek nog om hulp kermde, en waarschijnlijk met gebroken hoeven en monden-klauwzeer ergens in een bramenstruikenbos lag te creperen. Eigenlijk had hij het ook al lang en breed gehad met die temeier. Elke keer dat eindeloze geëmmer over d'r broertje dat zo hard kwam en d'r moeder en vader en brand en jagers en blablabla. Jean-Baptiste werd er ineens zo misselijk van dat hij even overgaf in zijn mond. Toen hij de brokken enigszins discreet uitgespuugd had en de rest maar weer had doorgeslikt keek hij Bertje strak aan en zei: 'Meneer Bertje. Ik zal u helpen uw pak terug te vinden voor de aanvang van de feestelijkheden rondom de opening van de door u vervaardigde middelvinger richting God. Uw doel is een nobel doel, en ik heb toch geen ene moer te doen verder.'

'Kijk, dat vind ik nou een aardige geste. Hier hou ik van. Echte

oprechte oprechtheid en interesse in medebosgenoten. Waar vind je dat nog heden ten dage?’

‘Hopelijk naast uw kwijtgeraakte feestpak!’ grapte het hert. Helemaal kwam dit niet helemaal over. Sterker nog, de sfeer was in één keer helemaal omgeslagen.

Bertje keek het hert pislinc aan. Vuur schoot uit zijn beverachtige ogen terwijl hij furieus met zijn grote beverstaart heen en weer ging meppen. ‘Wat zeg jij? Omhooggevallen dolfijn zonder vinnen en intellect? Weet jij gewoon godverdomme waar mijn pak is? En je laat me dit hele kankerbos afkammen zonder iets te zeggen? Ik loop godverdomme al zeker drie uur in rondjes hier elke fucking millimeter af te kammen, het bloed uit m’n ogen te kijken en het haar van mijn zak te trekken van woede en jij loopt hier een beetje de geinponem uit te hangen met je “u” en je “uw” en je “helpen”?! Jij bent niet goed bij die rare hersens van je. Wandelend stuk pastei! Misschien komt het wel doordat er een of ander gekronkel uit je kop steekt, wacht, ik help je wel even!’

‘Ja, maar, moet u nou eens horen...’ stamelde het verbouwereerde hert nog vlak voor de bever omhoog veerde en een stuk van zijn gewei afbrak, alvorens hem daarmee in zijn nek te steken. Jean-Baptistes laatste woorden waren ‘... gfsvg sxdsb’ en daarna lazerde ook hij de vallei in, grappig genoeg bijna hetzelfde pad vallend als zijn gesprekspartner eerder die dag. Terwijl de bever verder ging met zoeken naar zijn pak begon de zon onder te gaan en klonken vanaf de dam de eerste klanken van de crunk die de dj op had gezet. Het belofde nog een lange nacht worden.

